

РЕШЕНИЕ

№ 12212

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА**

при участието на секретаря **СВЕТОСЛАВА В. ОГНЯНОВА**
като разгледа докладваното от **МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА** Гражданско дело № 20211110126309 по описа за 2021 година

Ищецът „**В.**“ **ООД, ЕИК ...**, е предявил по реда на чл. 422 от ГПК срещу ответника „**С.Х.С.**“ **ЕООД, ЕИК ...**, установителни иски в правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД във вр. с чл. 327 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на **657,38 лева** с вкл. ДДС, представляваща остатък от дължима продажна цена на стоки за домашни потреби по фактура № *****/23.11.2017 г., **ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК – 20.10.2020 г.** до окончателното изплащане на вземането, както и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от **427,09 лева**- обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 24.11.2017 г. до 14.10.2020 г., **за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 05.11.2020 г. по ч. гр. дело № 50749/2020 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав.**

Ищецът чрез упълномощени си процесуален представител твърди, че страните са в търговски отношения, като на 23.11.2017 г. между ищеца в качеството му на продавач, от една страна, и ответника в качеството му на купувач, от друга, бил сключен договор за покупко-продажба на стоки за домашни потреби, обективиран във фактура № *****/23.11.2017 г. Стоката описана във фактурата била надлежно предадена и получена от представител на купувача, което се установява от подписите върху нея, тъй като същата служи за приемо-предавателен протокол. Сочи, че тъй като е уговорен срок за плащане на задължението по фактурата, ответникът му дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от деня, следващ посочения в нея падеж – **24.11.2017 г. до 14.10.2020 г. След образуване на заповедното производство**, ответникът извършил частично плащане на сумата в размер на 800 лева, поради което понастоящем

дължи 657,38 лева – главницата по фактурата, както и обезщетение за забава в размер на законната лихва в размер на **427,09 лева** за периода от **24.11.2017 г.** до 14.10.2020 г., **така както периодът е заявен в заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК.** С оглед изложеното прави искане сумите да му бъдат заплатени. **Претендира разноси.**

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК такъв не е постъпил от ответника.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбата на чл. 235 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Ищецът е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 20.10.2020 г. г. срещу ответника, по което е образувано ч. гр. дело № 50749/2020 г. на СРС, II ГО, 178 състав, по което на 05.11.2020 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК с предмет вземанията, посочени в исковата молба за описаните в нея периоди и възникнали на описаните основания.

В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК длъжникът в заповедното производство е подал възражение по образец, в което е посочено, че не дължи изпълнение на вземането по издадената заповед за изпълнение.

При наличие на възражение, породило своите правни последици, в срока по чл. 415, ал. 2 от ГПК заявителят е предявил установителни искове с предмет част от вземанията, за които в негова полза е издадена заповедта за изпълнение на парично задължение по посоченото дело, които са процесуално допустими.

Предявени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 327 от ТЗ, във вр. чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, по които в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване е да установи валидно възникнало правоотношение по договор за търговска продажба с посоченото в исковата молба съдържание, по което е предал на ответника стока в описаното количество и качество, както и размера на вземането за продажна цена. По иска с правно основание чл. 86 от ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг и изпадането на ответника в забава – наличие на уговорен срок за плащане или момента на предаване на стоките. В тежест на ответника при доказване на горните факти е да докаже погасяване на задълженията в уговорения срок.

Договорът за търговска продажба е двустранен, консенсуален и неформален, с вещно-облигационно действие, като основните му елементи са предметът и цената.

В настоящия случай ищецът се позовава на фактура за доказване на облигационната връзка между страните.

За да се приеме фактурата като доказателство, установяващо договор за продажба на стоки и предоставяне на услуги, за каквито се касае в случая, то тя трябва да съдържа всички необходими елементи, квалифициращи договора за продажба – вид на стоката,

стойност, начин на плащане, имената на лицата, които я подписват и съответно подпис.

Както се установява от приетата като писмено доказателство фактурата № ***** от 23.11.2017 г., същата е пописана за купувача от лице, чиято представителна власт не е оспорена, поради което е годна да установи възникването на облигационни отношения по покупко-продажба на стоките, индивидуализирани в нея по вид и цена.

Валидното възникване на задължение по фактурата се установява и от приетата по делото съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, на която съдът дава вяра като обективно и компетентно изготвена, от която се установява, че счетоводствата на ищцовото дружество е редовно водено, процесната фактура е осчетоводена и отразена в дневниците на продажбите на ищеца към месечните справки-декларации по ЗДДС. На основание чл. 182 от ГПК, във вр. с чл. 55 от ТЗ, тези вписвания могат да служат като доказателство за страната, която ги е водила, като обстоятелството, че фактурата не е осчетоводена у ответника в настоящия случай и при липса на възражение, не може да го ползва, тъй като последният не е бил регистриран по ЗДДС и не е имал задължения да подава месечни справки-декларации. Освен това по делото се установява, че стоките са приети от лице чиято представителна власт не е оспорена в процеса, поради което приложение намира презумпцията на чл. 301 от ТЗ.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че страните са обвързани от договорни правоотношения, по силата на договор за търговска продажба на стоки за домашна употреба, за които е издадена фактура № ***** от 23.11.2017 г. за сумата от 1457,38 лева, поради което главният иск е основателен за търсената главница от **657,38 лева** и следва да се уважи.

Съгласно чл. 327, ал. 1 от ТЗ купувачът следва да заплати цената при предаване на стоката или на документите, които му дават право да я получи, освен ако не е уговорено друго. В случая, видно от представените по делото фактури е уговорен срок за плащане – датата на издаване на съответната фактура, поради което и на основание чл. 84, ал. 1, изр. първо от ЗЗД длъжникът изпада в забава от деня следващ падежа на задължението. Размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД върху сумата дължима по фактурата, изчислено по реда на чл. 162 от ГПК с помощта на онлайн лихвен калкулатор и с оглед заявления от ищеца период на забава, възлиза на **427,09 лева**, поради което акцесорният иск следва да бъде уважен в пълен размер и за заявления период от 24.11.2017 г. до 14.10.2020 г.

С оглед основателност на главния иск, като законна последица от неговото предявяване, следва да бъде уважено и искането за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда – 20.10.2020 г. до окончателното изплащане на вземането.

По отношение на разноските:

При този изход на спора, на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК се дължат разноските за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК и разноските в първа инстанция.

В заповедното производство ищецът е сторил разноски в размер на 37,69 лева за държавна такса и 300 лева за възнаграждение за адвокат, общо 337,69 лева, които следва да му бъдат присъдени.

В исковото производство ищецът е направил разноски в размер на 25 лева.

Ето защо следва да му бъдат присъдени общо **362,69 лева**.

Ищецът, обаче, е останал задължен за сумата в размер на 300 лева – депозит за вещо лице, определен с определение от 11.04.2022 г., за който е издаден РКО, поради което и на основание чл. 77, във вр. с чл. 78, ал. 6 от ГПК, следва да бъде осъден да я заплати в полза на Софийския районен съд, тъй както когато страна остане задължена за разноски, съдът, на основание чл. 77 от ГПК, не само има право, но е длъжен да ги събере принудително (така и **Определение № 104 от 09.02.2015 г. по ч. гр. дело № 112/2015 г. на I ТО на ВКС и Определение № 60288 от 30.07.2021 г. по ч. т. д. № 605/2021 г., на I ТО на ВКС**).

Мотивиран от горното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422 от ГПК иски с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ, във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, че ответникът „С.Х.С.“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в ..., дължи на ищеца „В.“ ООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в ..., сумата в размер на **657,38 лева** с вкл. ДДС, представляваща остатък от дължима продажна цена на стоки за домашни потреби по фактура № *****/23.11.2017 г., **ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК – 20.10.2020 г.** до окончателното изплащане на вземането, както и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от **427,09 лева**- обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 24.11.2017 г. до 14.10.2020 г., **за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 05.11.2020 г. по ч. гр. дело № 50749/2020 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав.**

ОСЪЖДА „С.Х.С.“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в ..., да заплати на „В.“ ООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в ..., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от **362,69 лева** - разноски в исковото и заповедното производство.

ОСЪЖДА „В.“ ООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в ..., да заплати по сметка на Софийския районен съд за депозити, на основание чл. 77 от ГПК, сумата от **300 лева** – депозит за вещо лице.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____